

Prințesa și elefantul

SAU CUM BLÂNDEȚEA DESCHIDE INIMILE

A fost odată ca niciodată o prințesă. Tăcută ca o rază de soare, fragilă ca o coardă de chitară. Atât de delicată, încât o petală căzută pe piciorul ei o putea răni. Într-o zi, muzica unui trubadur farmecă inima prințesei. Trubadurul acesta are urechea atât de fină, încât, în tăcerea prințesei, el aude murmurul izvoarelor, zgomotul ploii și o mie de alte sunete pline de viață. Cântărețul se îndrăgostește numaidecât de prințesă. Însă, pentru a se căsători cu ea, va trebui ca din gura prințesei să iasă în sfârșit cuvintele așteptate de multă vreme. Așa au hotărât regele și regina...

Trubadurul își alege cea mai frumoasă pană din pălărie. Le scrie regilor aflați departe, prietenii săi, cu un scris rotund ca niște note muzicale: „Caut un animal de companie. Un animal destul de blând pentru a câștiga încrederea prințesei. Atunci, ea va ieși din tăcerea ei și o voi putea lua de soție. Vă rog, am nevoie de ajutorul domniilor voastre!” Una câte una, păsări regale își iau zborul și se îndreaptă către palatele din întreaga lume.

Un păun venit din Orient traversează primul poarta parcului. Uluită de frumusețea sa, prințesa se apropie. Însă păunul întoarce capul. În fața tuturor oglinzilor, el se oprește și se privește, umflându-se în pene de mândrie. Își netezește penele albastre și-și desface coada ca un evantai. Pe trena lui maiestuoasă sunt așezați o mie de ochi turcoaz. Prințesa caută cu disperare să întâlnească una dintre aceste priviri. În zadar! Și totuși, privitul ochi în ochi este foarte important când faci cunoștință. În aceeași seară, păunul își strânge trena, își face bagajele și pleacă...

A doua zi, sosesc găinile moțate. Îmbrăcate în pene albe și cu clopoței deasupra pintenilor. Cotcodăcesc neîncetat și-și întorc capul ca niște giruete. Un nor de zarvă le înconjoară. Ca o ceață... Prințesei îi e imposibil să vorbească. Pentru găini e imposibil să asculte. Prințesa, complet amețită, se îndepărtează. Și moțatele părăsesc palatul, în norul lor gros.

Câteva zile mai târziu, apare pe cer o magnifică pasăre cu obraji roz. Sare pe peluză și se așază. Pe capul ei stă delicat o coroană de pene, fine ca firele de mătase. Pasărea se înclină, îi salută pe rege și pe regină și se prezintă:

— Sunt cocorul încoronat al regelui Coreei.

Este atât de politicoș! Trubadurul își recapătă speranța.

„Și dacă pasărea asta venită din celălalt capăt al lumii m-ar putea ajuta?”

Conduce cocorul la palat, în apropierea prințesei. Dar, abia ajuns, cocorul scoate zgomote din cioc, bubuitoare și zornăitoare. Ghearele lui imense sparg fragilele vase de cristal ale regatului și aripile lui stârnesc curenți de aer. Prințesa începe să strănute! Trubadurul dă afară cocorul. Acesta își ia zborul și dispare.

Trubadurul o privește pe prințesă cu un aer îngrijorat. Așadar, nimeni pe lume n-ar fi destul de blând pentru iubita lui?

Într-o seară, prințesa observă ultimele raze de soare jucându-se de-a v-ați ascunselea cu gardul parcului, în vreme ce sosește, cu pași lenți, o uriașă masă întunecată, purtând în spate o pasăre albă. Se face târziu și prințesa se bucură de culorile sclipitoare în aerul rece al serii.

Elefantul o salută pe prințesă și-i pune un cadou la picioare: un porumbel magnific. Elefantul privește adânc în ochii prințesei. Vede în ei frisoane și somn. Se apropie foarte încet de ea. Trubadurul se cutremură. Cu picioarele lui groase ca niște trunchiuri de platan, animalul ar risca s-o rănească pe logodnica lui gingașă! Dar nu, cu multă blândețe, elefantul o invită să urce pe trompa lui și o conduce la treptele palatului. Apoi, salută porumbelul și pe prințesă și face stânga-mprejur, cu pași catifelati. Prințesa îi face semn. Pune o mână pe pielea elefantului, ridată ca hârtia creponată. Ea îi dă o sărutare pe urechile lui imense.

